

Holly Hepburn

Vertrek naar Darling Cove – deel 3

De woeste zee

1

Logan

‘Dus, ik heb gehoord dat je met Selina Heron uitgaat.’

Freda's blik was helder en openlijk ondeugend toen ze Logan aan de andere kant van het smalle gangpad van The Nook onderzoekend bekeek. Hij zou niet verrast moeten zijn, want hij kon zich niet voorstellen dat er op een eiland zo groot als Ennisfarne veel geheimen waren. Maar de vraag irriteerde hem alsnog. Hij onderdrukte zijn ergernis en hield zijn uitdrukking neutraal. ‘Waarom denk je dat?’ vroeg hij, terwijl hij een zuurdesembrood in zijn winkelmandje liet vallen en verder liep om een aangrenzende rij vol potten te bekijken.

De winkeleigenaar tuitte haar lippen en tuurde peinzend naar het plafond. ‘Nou, ik weet het niet zeker, maar ik denk dat het iets te maken heeft met het feit dat Selina het gisteravond in de pub verkondigde.’

Hij wilde kreunen. Het was nog niet zo lang geleden dat zijn liefdesleven het onderwerp van gesprek was bij vele roddelbladen en hoewel Freda's nieuwsgierigheid niet van hetzelfde niveau was als de lugubere krantenkoppen, voelde hij zich er alsnog gefrustreerd over. ‘Aha.’

‘Natuurlijk zei ze het niet op die manier,’ ging Freda verder. ‘Wat zei ze ook alweer? Niet *Netflix and chill*, want dat was Hetties suggestie.’

Logans hand bleef in de lucht hangen toen hij naar de groene pesto reikte. Hij wist vrij zeker dat ze een grap maakte, want hij kon zich niet voorstellen dat Hettie, die ergens in de zestig of zo was, zoiets zou zeggen, zelfs als ze wist wat het betekende.

‘Ook niet *friends with benefits*,’ mijmerde Freda en toen knipte

ze in haar vingers. ‘*We zien elkaar wel eens*, dat was het. Wat mij betreft is dat een belachelijke manier om zoiets te beschrijven. Ik zie je dagelijks en we hebben geen romantische relatie.’

Er danste een lach in haar ogen toen Logan haar weer aankeek, misschien omdat het voor hem onmogelijk was om geïrriteerd te blijven. Het was niet Freda’s schuld dat Selina details onthulde over de enige date tussen haar en Logan tot nu toe. En de speelsheid van de winkelier had iets vertederends. Het suggereerde dat ze zich genoeg op haar gemak voelde om hem te plagen, iets wat vrienden bij elkaar deden. Plagen en klieren waren geen dingen die Logan regelmatig overkwamen, wat geen verrassing was. Hij vestigde zich zelden ergens lang genoeg om vrienden te maken. Of in elk geval had hij dat tot nu toe nog nooit gedaan.

‘Ik kan me voorstellen dat Len er iets van zou vinden als dat zo was,’ antwoordde Logan, terwijl hij zich Freda’s vriendelijke maar over het algemeen zwijgende echtgenoot voorstelde. ‘Maar het is te vroeg om een sticker te plakken op dat wat er tussen Selina en mij speelt. Laten we gewoon zeggen dat we van elkaars gezelschap genieten en het daarbij laten.’

Freda opende haar mond om te reageren, maar wat ze ook wilde zeggen, het werd voorkomen door het gerinkel van de bel boven de deur en luid gebabbel toen een groep toeristen met wollen mutsen de winkel binnenstormde. Instinctief boog Logan zijn hoofd. De komst van de lente en het daarmee gepaard gaande warmere weer hadden voor een sterke toename van het aantal bezoekers naar Ennisfarne gezorgd. Dat betekende dat het dorp en de wegen eromheen veel drukker waren, vooral in de perioden waarin de dijk niet begaanbaar was en toeristen als het ware vastzaten op het eiland. Er was ook meer verkeer bij Dune Cottage, op de weg naar Darlings Bar, met zijn spectaculaire uitzicht op de magnifieke kalkstenen boog die de baai domineerde. Het gevolg daarvan was dat er meer mensen op het strand liepen die vanuit de bar kwamen. De toename van het aantal bezoekers had Logan tot nu toe geen grote problemen bezorgd, afgezien van het lastiger vinden van een parkeerplek in het dorp. Het maakte hem wel voorzichtiger als hij onderweg was en hij droeg regelmatig een honkbalpet. Het was bijna twee maanden ge-

leden dat hij op de voorpagina van de krant had gestaan en de nieuwscyclus was zeker verdergegaan, maar dat betekende niet dat een of andere toerist met een scherpe blik hem niet zou herkennen. Dat zou natuurlijk niet het einde van de wereld zijn, maar hij was naar Ennisfarne gekomen om niet op te vallen en dat was een positie die hij graag wilde behouden.

Freda haastte zich naar de nieuwe klanten toe en wees hen met de geofende uitstraling van een geboren verkoopster naar de delicatessentoonbank. Logan glimlachte toen hij klaar was met het pakken van zijn eigen boodschappen en naar de kassa naast de deur liep. Hij vermoedde dat ze in een vorig leven hypnotiseur was geweest, want niemand verliet The Nook ooit met lege handen.

Er kwamen nog twee groepjes binnen, terwijl Freda Logans aankopen in de tas stopte die hij had meegenomen. 'Je gaat nog hulp nodig hebben als dit zo doorgaat,' zei hij toen hij zijn bankpas tegen de lezer hield.

'Dit is nog niets,' antwoordde ze op opgewekte toon. 'Wacht maar tot donderdag, dan arriveert de paasdrukke. Je zult je dan niet meer kunnen bewegen door alle bezoekers, maar gelukkig hebben ze meestal honger en dorst. Vooral als ze net de Sint Hilda's bedevaart hebben gelopen.'

Hij fronste. 'Wat is dat? Heeft het iets te maken met het nonnenklooster?'

Op een uithoek van Ennisfarne stond de prachtige ruïne van een zevende-eeuws nonnenklooster, gesticht door Heilige Hilda. Het had eeuwenlang standgehouden, totdat Hendrik VIII de opdracht gaf het te onderdrukken toen hij aan de macht was en de kerk in 1537 van het land beroofde. Logan was zich ervan bewust dat de torenhoge overblijfselen van het gebouw populair waren bij toeristen, maar hij had zich niet gerealiseerd dat het een religieus bedevaartsoord was.

Freda knikte. 'Het is een wandeling van Whitby Abbey naar Ennisfarne, een beetje zoals St Cuthbert's Way, behalve dan dat die van Melrose bij de Schotse grens naar Lindisfarne loopt.'

Dat klonk begrijpelijk, dacht Logan, aangezien Heilige Hilda tot haar dood de abdis van Whitby was geweest. Haar stoffelijk overschot had kort op Ennisfarne gelegen, in een periode waarin naar

verluidt een aantal wonderen hadden plaatsgevonden, en er was een overvloed aan half verborgen houtsnijwerk en symbolen ter ere van haar over het eiland verspreid voor degenen die wisten waar ze op moesten letten. Misschien was het zelfs verrassender geweest als er geen pelgrimstocht was ter ere van haar, bedacht hij.

Freda keek naar de rondlopende toeristen en duwde de tas met boodschappen naar Logan. ‘De wandeling kan op elk moment van het jaar worden gedaan, maar op Goede Vrijdag komen er een aantal pelgrims aan met grote houten kruisen. Je kunt ze het zand zien oversteken als het tij laag is. In een jaar hadden we er een keer honderd.’ Ze schudde opgewekt haar hoofd. ‘Gekke donders.’

Het was goed mogelijk om vanaf het vasteland over het zand te lopen. Eeuwenlang was dit de enige manier geweest om zowel Ennisfarne als het zustereiland Lindisfarne te bereiken. Het pad werd gemarkeerd door een reeks houten palen en verschoof niet zoals andere, meer verraderlijke kustovergangen. Maar net als bij de moderne asfaltweg was het tij genadeloos voor onoplettende reizigers en was timing heel belangrijk. ‘Ze moeten dan vast direct gaan lopen als het tij laag genoeg is,’ concludeerde hij, terwijl hij zich afvroeg hoeveel een groot houten kruis zou wegen. ‘Liever zij dan ik.’

‘Het duurt zo’n vijftien minuten,’ zei Freda. ‘Het is een heel mooi gezicht als je ze ziet verschijnen, een beetje alsof je terug in de tijd gaat.’

Logan probeerde zich de palen voor te stellen die boven het zand uitstaken achter de verweerde, met teer bedekte rompen van de omgekeerde haringboten die nu werden gebruikt om vissersgerij en andere benodigdheden op te bergen. Hij begreep Freda’s punt. ‘Het kan een mooie foto opleveren, als het licht goed is.’

‘Dat geloof ik graag, vooral als jij degene bent die de camera vasthoudt,’ beaamde Freda. ‘Ik weet dat Hettie en George heel blij zijn met hun trouwfoto’s. Mocht je het fotograferen van royalties ooit beu zijn, dan denk ik dat je het heel goed zou doen als trouwfotograaf.’

‘Bedankt,’ zei Logan ernstig. ‘Dat zal ik in gedachten houden.’

De winkeleigenaar knipoogde. ‘Voor het geval jij en Selina besluiten om het *Instagram official* te maken.’

Die laatste twee woorden waren doorspekt met een overdreven eerbied die Logan deden grijnzen. Maar Freda keek weer naar haar andere klanten en haar uitdrukking werd zakelijk. ‘De plicht roept,’ zei ze tegen hem. ‘Maar je komt zaterdag naar de filmavond, toch?’

Er was geen bioscoop op Ennisfarne en de getijden maakten het moeilijk om een film te kijken op het vasteland. Daarom improviseerden de eilandbewoners. Dit weekend was bij Darlings *Top Gun* te zien via een groot scherm op het strand. Of eventueel op een groot scherm in de bar, als het weer andere plannen had. ‘Ik zou het voor geen goud willen missen,’ zei Logan. ‘Zie je dan.’

Er stonden twee auto’s achter zijn parkeerplek te wachten toen hij achteruitreed en beide bestuurders hadden blijkbaar besloten dat de plek van hen was. Logan bekeek de confrontatie door zijn achteruitkijkspiegel toen hij wegreed en hij besloot het komende paasweekend het dorp zo veel mogelijk te vermijden. De weg die naar het zuidwestelijke punt van het eiland leidde was drukker dan normaal, hoewel het bij lange na nog niet leek op de spitsuren die Logan had meegemaakt in de verschillende steden die hij had bezocht. Toen hij de omgekeerde boten passeerde, die zich als sluimerende zeemonsters langs de kust nestelden, had hij opeens een opwelling. Hij zette zijn auto langs de kant van de weg en stapte uit.

Het getij strekte zich uit naar het verre vasteland in een zilvergrijze massa en de meeuwen cirkelden laag boven zijn hoofd en maakten optimaal gebruik van de magere thermiek op deze bewolkte dag. Een paar zaten op de smalle palen van het Pelgrimspad en een paar andere hadden zich verspreid op de kielen van de boten. Allemaal keken ze met een berekende voorzichtigheid naar Logan, die ze naderde, terwijl ze zich waarschijnlijk afvroegen hoe groot de kans was dat hij voedsel bij zich had. Ze bewogen niet toen hij naast de boten stopte.

Het viel Logan altijd op dat er veel zorg werd besteed aan het onderhoud van de rompen van de gepensioneerde schepen. Dat was natuurlijk logisch, want ze beschermden tenslotte waardevolle goederen, maar het was meer dan dat. De eilandbewoners hadden de mentaliteit om alles zo snel mogelijk te herstellen, wat zowel verfrissend als aardend was. Logan voelde dat contrast des te meer,

omdat hij door zijn werk had geleerd dat zoveel dingen in het leven van voorbijgaande waarde waren. Het ging ook niet om geld besparen. Het ombouwen van de versleten boten tot loodsen was ongetwijfeld bezuinigend, maar hij wist uit zijn gesprekken met de eilandbewoners dat zij trots waren op de tradities die bij de boten hoorden, iets wat ze graag in stand wilden houden. Hij legde een platte hand tegen de zijkant van de dichtstbijzijnde boot en bleef een ogenblik staan, verwonderd over de stevigheid van het met teer bedekte hout, terwijl hij zich voorstelde dat de boeg door de glinsterende golven sneed met een lading vers gevangen haring. Logan was geen zeeman, maar hij kon zich de stoere zeelieden in hun glorie-dagen desondanks voorstellen. Met masten zo hoog en trots als de mannen die erachter stonden en zeilen witter dan een wattenstaaf. Het was een aangrijpend beeld en hij kon de scherpe geur van de vis bijna ruiken.

‘Als je verwacht dat er zo een veerboot aankomt, dan kun je lang wachten.’

De stem deed Logan opschrikken uit zijn dagdroom. Hij draaide zich om en zag Eve drie boten verderop staan, terwijl ze de sleutel omdraaide in het slot van een korenbloemblauwe deur die precies dezelfde kleur had als die van Dune Cottage. Haar blonde haar was samengebonden in de gebruikelijke paardenstaart en ze droeg een gehavend, marineblauw waxjasje dat bij de mouwen rafelde. In haar armen hield ze een paar lange, zwarte flippers en ze keek er met onverholen nieuwsgierigheid overheen.

Logan realiseerde zich dat hij zijn ogen had gesloten en stapte snel weg bij de boot. ‘Ik probeerde gewoon wat geschiedenis op te snuiven,’ legde hij uit, terwijl hij een ongebruikelijke golf onderdrukte van iets wat op schaamte leek. ‘Ik durf te wedden dat deze boten een hoop verhalen te vertellen hebben.’

Eve tuitte haar lippen. ‘Vast wel. Hoewel ik me kan voorstellen dat er nogal wat saaie stukjes over zeepokken en dat soort dingen zullen zijn. Het is niet allemaal spannende drama.’

Logan verborg een glimlach. Ze was net zo praktisch ingesteld als altijd. ‘Nee, dat geloof ik wel.’ Hij keek naar de deur die ze zojuist op slot had gedaan. ‘Is die van jou?’

‘Van mij en Aiden,’ antwoordde ze. ‘Ze was van mijn vader, en daarvoor van zijn vader.’

‘Een grote, oude dame van de zee,’ zei Logan glimlachend. ‘Heeft ze een naam?’